

Arrest

nr. 286 197 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2022 tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een inreisverbod van tien jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 30 augustus 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: B. (...)

Voornaam: J. (...)

Geboortedatum: (...).1975

Nationaliteit: Suriname

In de gevangenis gekend als F. F. R. (...), (...).1991, Paramaribo, Nationaliteit: Suriname

ALIAS: W., H. (...), (...)/1991, nationaliteit Suriname

K., H. (...), (...)/1991, nationaliteit Suriname

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30/08/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene werd onder zijn alias W. H. (...) op 31.12.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 16.10.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen een opschorting van 3 jaar kreeg.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, slaapmiddelen, psychotropische stoffen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 21.05.2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 120 uur.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan eigenaar/ bewaarder geen verzekering gemaakt, feiten waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de Politierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 13.05.2022 tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van 07.02.2022 blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt door de politie tijdens een transactie van verdovende middelen. Betrokkene werd aangetroffen in het bezit van 54 verpakkingen met hierin MMMCocaïne/crack, evenals 2 gsm's en een geldsom van 565 euro. Tijdens de huiszoeking op zijn verblijfplaats wordt gelijkend verpakkingsmateriaal gevonden. Betrokkene gaf toe crack te hebben gedeald.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25

oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde het hoorrecht in op 08/06/2022. Hij verklaarde sinds 2014 in het Rijk te verblijven. Betrokkene verklaart behalve zijn dochter F. d. C. D. (...) (RR:xxx), in het bezit van een Bew. IKD geldig tot 25.05.2023. en partner D. M. A. (...) (niet teruggevonden met deze schrijfwijze, noch op adres) geen familie hier te hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn Nederlands minderjarig kind in België woont sinds 2017 en sinds 19.07.2018 verblijfsgerechtigd is. Het loutere gegeven dat referentiepersoon in België woont, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient ook in deze beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kinderen bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient ook hier te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan echter niet blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Betrokkene is immers op 06.02.2022 aangehouden en is sinds 07.02.2022 opgesloten onder aanhoudingsmandaat. Betrokkene stelt in het hoorrecht dd. 31.10.2021 een duurzame relatie te onderhouden met de moeder van zijn dochter dewelke in Nederland, Amsterdam zou verblijven. Het is redelijk te stellen dat de dochter dus ook nog in nauw contact staat met haar moeder, en dat het, temeer gelet op de huidige detentie van meneer, in het belang is van het kind om opgevangen te worden bij de mama, voor zover dat inmiddels niet al reeds het geval zou zijn. Betrokkene verklaarde immers naast zijn dochter geen familie te hebben in België. Uit niets blijkt dat de moeder er (fysiek en mentaal) heden niet toe bereid of in staat zou zijn om de zorg van het kind opnieuw op te nemen - voor zover zij niet tot op heden nauw zou betrokken zijn gebleven bij de opvoeding van het kind door bijvoorbeeld over en weer te reizen of vanop afstand haar moederrol op te nemen -, en dit in Nederland of in België, naargelang wat het meest in het belang is van het kind en de moeder. Wie heden voor het kind instaat is niet duidelijk, in elk geval is wel duidelijk dat betrokkene op dit eigenste moment niet de voornaamste zorgdrager van het kind kan zijn gelet hij gedetineerd is en dit omwille van het op heterdaad betrappen op (opnieuw) druggerelateerde feiten. Het is verder ook niet duidelijk of hij daadwerkelijk voor de zorg van het kind kan instaan: bij de vorige beslissing tot weigering van het verblijfsrecht werd vastgesteld dat de tewerkstelling van betrokkene werd stopgezet. Bij de aanvraag dd 27.09.2021 werden geen bestaansmiddelen voorgelegd. Betrokkene blijkt dus evenmin financieel voor zijn dochter in te staan, of daaromtrent heeft hij althans niets voorgelegd. Er blijkt actueel geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Er blijkt nergens uit het dossier dat betrokkenes aanwezigheid in België ontoontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn kind te vrijwaren, immers: betrokkene kan heden niet instaan voor het kind. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij

zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Referentiepersoon werd geboren op 04.10.2014; het inreisverbod dateert van 23.04.2015 en betrokkene heeft het kind vervolgens pas erkend op 20.04.2017 om er vervolgens mee naar België te reizen in augustus 2017. Bij het aangaan van dit gezinsleven in België was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Betrokkene - en mogelijks de moeder ook - kon er niet onwetend van zijn dat het stichten van een gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezinsleven in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien het feit dat het kind van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Niets sluit uit dat moeder het kind in België komt vervoegen of het kind (opnieuw) bij haar intrekt in Nederland, en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. De moeder kan desgevallend net als elke andere inwoner in België of Nederland (naargelang de keuzes die worden gemaakt) gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB in België of in Nederland door de jeugdgezondheidszorg voor kinderen in de leeftijd van 0 tot 19 jaar, edm.) in functie van het welzijn van het kind, om het alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene wordt daarom als zeer laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het kind heeft voorheen bij de mama gewoond, gelet op de relatie die moeder en vader onderhouden is het redelijk te stellen dat het kind ook nog steeds nauwe contacten met moeder onderhoudt. Het kind is het desgevallend ook gewoon dat één van de ouders van op afstand hun rol als ouder opnemen. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene ook van op afstand zijn rol verder kan opnemen, net zoals hij heden vast vanuit detentie doet. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en bezoeken in de penitentiaire instelling te plannen in samenspraak met de moeder, kan hij nauw betrokken blijven bij het kind. Bovendien kan opgemerkt worden dat het gegeven dat betrokkene niet nu kan verblijven in België en de Schengenzone, dat hij in de toekomst niet naar België zou kunnen terugkomen om in Nederland dan wel België zijn gezinsleven in fysieke nabijheid met hen te beleven.

Betrokkene verklaarde geen ziekte te hebben dat hem kan belemmeren te reizen naar zijn herkomstland.

Bijgevolg zijn de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 7 november 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Op 9 november 2022 dient de verweerder een nota met opmerkingen in.

Op 16 november 2022 dient de verweerder het administratief dossier in. Dit is niet binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep en bijgevolg werd het administratief dossier laattijdig ingediend.

Er dient derhalve toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel maakt de verzoeker tevens gewag van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk “copy & paste”. Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat heeft, om te oordelen dat een inreisverbod van maar liefst 10 jaar gepast is, onvoldoende gemotiveerd.

De overheid kan nl. niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker ter dege heeft onderzocht.

Het valt te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van 10 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoonde.

De overheid heeft ook niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel geeft de verzoeker ook aan dat hij artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 10 jaar opgelegd omwille van ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit geen definitie van het begrip. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet,

voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28).

Gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 10 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op de aangehaalde veroordelingen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van maar liefst 10 jaar proportioneel en redelijk zou zijn, zeker gelet op de aanwezigheid en nabijheid van zijn minderjarige dochter in het Rijk."

3.3. Omwille van de onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel tezamen onderzocht.

3.3.1. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist.

De verzoeker voert in het tweede middel geen schending van enige andere bepaling van het EVRM aan. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM (zie *infra*) in het derde middel is ongegrond. De schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet dienstig aangevoerd.

Dit onderdeel van het tweede middel is niet-ontvankelijk.

3.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van tien jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt toegelicht dat de verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 31 december 2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van achttien maanden wegens inbreuk op de drugswetgeving. Op 16 oktober 2019 werd de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 21 mei 2021 werd de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een werkstraf van 120 uur wegens verkoop/te koop stellen van verdovende middelen, slaapmiddelen en psychotropische stoffen. Op 7 juni 2021 werd de verzoeker veroordeeld door de

politierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout, wegens geen verzekering. Op 13 mei 2022 werd de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving. Uit het aanhoudingsmandaat van 7 februari 2022 blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op een transactie van verdovende middelen; er werden 54 verpakkingen met MMMCocaine/crack aangetroffen evenals twee gsm's en een geldsom van 565 euro. Tijdens de huiszoeking op de verblijfplaats van de verzoeker werd gelijkend verpakkingsmateriaal gevonden. De verzoeker gaf toe crack te hebben gedeald. De gemachtigde verwijst naar de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie inzake drugscriminaliteit waarbij wordt gewezen op de gezondheidsschade van druggebruik en de maatschappelijke repercussies van drugscriminaliteit. De gemachtigde oordeelt dat, gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. De gemachtigde oordeelt dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel is gelet op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde nu de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Daarnaast wordt ook rekening gehouden met wat de verzoeker in het kader van zijn hoorrecht op 8 juni 2022 verklaarde, met name dat hij hier een kind en een partner heeft. Er wordt op gewezen dat de vermeende partner noch op basis van de opgegeven naam, noch op basis van het opgegeven adres kan worden teruggevonden. Vervolgens maakt de gemachtigde een beoordeling in het licht van het arrest C-82/16 van 8 mei 2018 van het Hof van Justitie. Daarnaast benadrukt de gemachtigde dat het recht op een gezinsleven niet absoluut is en de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. De gemachtigde besluit dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet zijn geschonden.

De verzoeker betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing een kopie zijn van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat volgens de verzoeker om een letterlijke “copy & paste”, terwijl het om een andere maatregel gaat en men dus ook een andere motivering zou mogen verwachten.

Uit het loutere gegeven dat bepaalde motieven uit de bestreden beslissing overlappen met motieven die terug te vinden zijn in de ten aanzien van de verzoeker genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan *ipso facto* nog niet worden afgeleid dat de thans bestreden beslissing niet afdoende of niet naar behoren gemotiveerd zou zijn. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 74/11, vierde lid, van de Vreemdelingenwet als volgt bepaalt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.” Het is bijgevolg niet onlogisch dat bepaalde motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing tot verwijdering (bijlage 13septies d.d. 30 augustus 2022, zie verzoekschrift punt I. 3.), eveneens worden aangewend ter ondersteuning van de bijbehorende beslissing om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen.

Dat er sprake is van een letterlijke “copy & paste”, kan bovendien niet zonder meer worden aangenomen. Immers wordt uitdrukkelijk gesteld dat met toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd dat gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 30 augustus 2022. Een dergelijke motivering heeft onmiskenbaar enkel betrekking op het thans bestreden inreisverbod. De verzoeker beweert voorts dat het om een letterlijke “copy & paste” gaat, doch hij toont dit niet concreet aan.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van

de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30), doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissing niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen, en dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde wel degelijk op kenbare wijze een onderzoek heeft gevoerd naar het gedrag van de verzoeker waarbij rekening werd gehouden met de aard en ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze feiten zich hebben voorgedaan en de veroorzaakte schade.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zodoende dat wel degelijk werd onderzocht of het gedrag van de verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Zo motiveert de gemachtigde vooreerst:

“Betrokkene werd onder zijn alias W. H. (...) op 31.12.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 16.10.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen een opschorting van 3 jaar kreeg.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, slaapmiddelen, psychotropische stoffen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 21.05.2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 120 uur.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan eigenaar/ bewaarder geen verzekering gemaakt, feiten waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de Politierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 13.05.2022 tot een gevangenisstraf van 30 maanden.”

Verder wijst de gemachtigde erop dat uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt tijdens een transactie van verdovende middelen, er 54 verpakkingen met MMMCocaine/crack werden aangetroffen evenals twee gsm's en een geldsom van 565 euro. Tijdens de huiszoeking op de verblijfplaats van de verzoeker werd gelijkend verpakkingsmateriaal gevonden. De verzoeker gaf toe crack te hebben gedeald.

De gemachtigde verwijst naar de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie inzake drugscriminaliteit waarbij wordt gewezen op de gezondheidsschade van druggebruik en de maatschappelijke repercussies van drugscriminaliteit.

Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

De gemachtigde besluit vervolgens als volgt:

“Gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De gemachtigde heeft zich in zijn beoordeling zodoende niet beperkt tot een verwijzing naar de door de verzoeker opgelopen veroordelingen, maar heeft vastgesteld dat, gelet op het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, alsook de specifieke problematiek van de drugscriminaliteit en het gegeven dat de verzoeker recent nog werd aangehouden voor het dealen van crack en hij deze feiten ook erkende, alles tezamen, maakt dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde hetgeen in zijn geval verantwoordt dat een inreisverbod voor de duur van tien jaar wordt opgelegd.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie inderdaad al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09,

Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen besluit het Hof van Justitie derhalve dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

Wat het actueel karakter betreft, merkt de Raad bovendien op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op 6 februari 2022 werd aangehouden, dat hij op 7 februari 2022 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en dat hij op 13 mei 2022 nog correctioneel werd veroordeeld. De bestreden beslissing dateert vervolgens van 30 augustus 2022. Er zit dan ook een korte tijdsspanne tussen de laatst door de verzoeker gepleegde feiten en de thans bestreden beslissing. Uit de stukken die de verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt (de thans bestreden beslissing met kennisgeving), blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis werd gebracht door een penitentiair administratief assistent van de gevangenis van Tongeren. Hieruit volgt dat de verzoeker op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen nog gedetineerd was in het kader van het dealen van crack, feiten die de verzoeker zelf heeft erkend. Bovendien werd de verzoeker voorheen reeds meerdere malen veroordeeld voor een veelvoud aan ernstige feiten, onder meer inbreuken op de wetgeving inzake drugs, opzettelijke slagen en verwondingen en verkoop van verdovende middelen. De verzoeker betwist *in se* niet dat hij reeds meermaals werd veroordeeld en het meermaals ging om het verkopen van drugs (zie veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 31 december 2014 – veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 21 mei 2021 en veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 13 mei 2022). Ook de aard van de misdrijven (drugs), de herhaling van strafbare handelingen en de korte tijdsspanne tussen de laatst gepleegde feiten en het treffen van de bestreden beslissing, kan redelijkerwijze in aanmerking worden genomen om het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde te staven (zie *supra*).

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de sociale noodzaak om de gekozen maatregel te treffen en het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet werd onderzocht en/of aangetoond.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten volgens de Belgische Staat kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doch hij gaat eraan voorbij dat ook de maatschappelijke impact van de feiten en de herhaling van de feiten in rekening wordt genomen.

De verzoeker betoogt dat zijn gedrag niet behoorlijk werd onderzocht, maar hij laat na concrete elementen naar voor te brengen waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoeker betoogt dan wel dat niet aannemelijk wordt gemaakt waarom een inreisverbod van maar liefst tien jaar proportioneel en redelijk zou zijn, gelet op de aanwezigheid van zijn minderjarige dochter in het Rijk, doch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met verzoekers verklaring dat zijn Nederlands minderjarig kind in België verblijft. De verzoeker gaat niet op concrete wijze in op de motieven in de bestreden beslissing in verband met het gezinsleven met zijn minderjarig kind. De gemachtigde wijst er verder op dat het recht op een gezinsleven niet absoluut is en verwijst naar de inbreuken op de openbare orde die de verzoeker beging.

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij er zelf een andere beoordeling van de voorliggende feiten op nahoudt. Dit volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.4. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.4.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens minderjarige dochter enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor dat verzoeker niet aantoont dat hij effectief een affectieve relatie onderhoudt met zijn dochter. Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres staan ingeschreven - verzoeker wordt immers enkel beschouwd als tijdelijk afwezig gedurende zijn gevangenschap - wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven.

Dit terwijl er juist wel een afhankelijkheid en nauw contact uit blijkt in afwezigheid van de moeder.

Verzoekers gezinsleven is ontstaan op het moment van de geboorte van zijn dochter in 2014, vooraleer het inreisverbod dd. 23.04.2015 werd afgeleverd.

Dat de overheid het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van verzoeker als zeer laag inschat tart de verbeelding en wijst op een ivoren toren visie die niet strookt met de realiteit en die geenszins werd onderzocht.

Een beschermenswaardige vader-dochter relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM staat vast.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit gegeven negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij was op de hoogte van voormelde gezin- en familielevens, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit is duidelijk niet gebeurd, verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op administratieve informatie.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker alsook op de hogere belangen van het kind. Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker en zijn dochter anderzijds.

Het middel is gegrond.

De bestreden beslissing is een schending van artikel 8 EVRM ."

3.4.2. Beoordeling

De verzoeker kan *in casu* niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt"*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn minderjarige dochter. Hij betwist dat hij geen beschermenswaardige relatie met zijn dochter zou hebben.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart behalve zijn dochter F. d. C. D. (...) (RR:xxx), in het bezit van een Bew. IKD geldig tot 25.05.2023. en partner D. M. A. (...) (niet teruggevonden met deze schrijfwijze, noch op adres) geen familie hier te hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn Nederlands minderjarig kind in België woont sinds 2017 en sinds 19.07.2018 verblijfsgerechtigd is. Het loutere gegeven dat referentiepersoon in België woont, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient ook in deze beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kinderen bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient ook hier te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan echter niet blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Betrokkene is immers op 06.02.2022 aangehouden en is sinds 07.02.2022 opgesloten onder aanhoudingsmandaat. Betrokkene stelt in het hoorrecht dd. 31.10.2021 een duurzame relatie te onderhouden met de moeder van zijn dochter dewelke in Nederland, Amsterdam zou verblijven. Het is redelijk te stellen dat de dochter dus ook nog in nauw contact staat met haar moeder, en dat het, temeer gelet op de huidige detentie van meneer, in het belang is van het kind om opgevangen te worden bij de mama, voor zover dat inmiddels niet al reeds het geval zou zijn. Betrokkene verklaarde immers naast zijn dochter geen familie te hebben in België. Uit niets blijkt dat de moeder er (fysiek en mentaal) heden niet toe bereid of in staat zou zijn om de zorg van het kind opnieuw op te nemen - voor zover zij niet tot op heden nauw zou betrokken zijn gebleven bij de opvoeding van het kind door bijvoorbeeld over en weer te reizen of vanop afstand haar moederrol op te nemen -, en dit in Nederland of in België, naargelang wat het meest in het belang is van het kind en de moeder. Wie heden voor het kind instaat is niet duidelijk, in elk geval is wel duidelijk dat betrokkene op dit eigenste moment niet de voornaamste zorgdrager van het kind kan zijn gelet hij gedetineerd is en dit omwille van het op heterdaad betrappen op (opnieuw) druggerelateerde feiten. Het is verder ook niet duidelijk of hij daadwerkelijk voor de zorg van het kind kan instaan: bij de vorige beslissing tot weigering van het verblijfsrecht werd vastgesteld dat de tewerkstelling van betrokkene werd stopgezet. Bij de aanvraag dd 27.09.2021 werden geen bestaansmiddelen voorgelegd. Betrokkene blijkt dus evenmin financieel voor zijn dochter in te staan, of daaromtrent heeft hij althans niets voorgelegd. Er blijkt actueel geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Er blijkt nergens uit het dossier dat betrokkenes aanwezigheid in België ontoontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn kind te vrijwaren, immers: betrokkene kan heden niet instaan voor het kind. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Referentiepersoon werd geboren op 04.10.2014; het inreisverbod dateert van 23.04.2015 en betrokkene heeft het kind vervolgens pas erkend op 20.04.2017 om er vervolgens mee naar België te reizen in augustus 2017. Bij het aangaan van dit gezinsleven in België was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Betrokkene - en mogelijks de moeder ook - kon er niet onwetend van zijn dat het stichten van een gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene,

en het stichten van een gezinsleven in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien het feit dat het kind van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Niets sluit uit dat moeder het kind in België komt vervoegen of het kind (opnieuw) bij haar intrekt in Nederland, en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. De moeder kan desgevallend net als elke andere inwoner in België of Nederland (naargelang de keuzes die worden gemaakt) gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB in België of in Nederland door de jeugdgezondheidszorg voor kinderen in de leeftijd van 0 tot 19 jaar, edm.) in functie van het welzijn van het kind, om het alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene wordt daarom als zeer laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het kind heeft voorheen bij de mama gewoond, gelet op de relatie die moeder en vader onderhouden is het redelijk te stellen dat het kind ook nog steeds nauwe contacten met moeder onderhoudt. Het kind is het desgevallend ook gewoon dat één van de ouders van op afstand hun rol als ouder opnemen. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene ook van op afstand zijn rol verder kan opnemen, net zoals hij heden vast vanuit detentie doet. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en bezoeken in de penitentiaire instelling te plannen in samenspraak met de moeder, kan hij nauw betrokken blijven bij het kind. Bovendien kan opgemerkt worden dat het gegeven dat betrokkene niet nu kan verblijven in België en de Schengenzone, dat hij in de toekomst niet naar België zou kunnen terugkomen om in Nederland dan wel België zijn gezinsleven in fysieke nabijheid met hen te beleven."

De verzoeker benadrukt dat het gezinsleven met zijn dochter is ontstaan op het moment van de geboorte van zijn dochter in 2014, dus van voor het inreisverbod van 23 april 2015 dat hem werd opgelegd.

De verzoeker lijkt hiermee de volgende passage uit de bestreden beslissing te viseren:

"Referentiepersoon werd geboren op 04.10.2014; het inreisverbod dateert van 23.04.2015 en betrokkene heeft het kind vervolgens pas erkend op 20.04.2017 om er vervolgens mee naar België te reizen in augustus 2017. Bij het aangaan van dit gezinsleven in België was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Betrokkene - en mogelijks de moeder ook - kon er niet onwetend van zijn dat het stichten van een gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezinsleven in die zin al vanaf het begin precair was."

De verzoeker betwist in se echter niet dat hij zijn kind pas op 20 april 2017 heeft erkend; toen werd hij derhalve pas de juridische vader van zijn kind. Het is dan ook niet onjuist of kennelijke onredelijk om te oordelen dat de verzoeker, op het ogenblik dat hij in augustus 2017 met zijn minderjarig kind naar België reisde, reeds wist dat ten aanzien van hem een inreisverbod werd genomen. Hoe dan ook blijkt uit het arrest C-82/16 van 8 mei 2018 – waarvan de verzoeker op geen enkel ogenblik de relevantie betwist – dat *"het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld"*.

Wat er ook van zij, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak gaat het om een zogenaamde situatie van eerste toelating. De verzoeker stelt immers nergens dat hij voorafgaand aan de bestreden beslissing over een verblijfsrecht beschikte in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Indien een minderjarig kind van de vreemdeling betrokken is, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang ervan in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi e.a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, heeft het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B.6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, § 135-136).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enerzijds kanttekeningen maakt bij de relatie tussen de verzoeker en zijn minderjarig kind, maar dat hij eveneens heeft geoordeeld dat het gevaar voor de openbare orde dat van verzoekers gedragingen uitgaat - in het licht van de afweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM met inbegrip van het hoger belang van het kind - prevaleren op verzoekers gezinsbelangen en het hoger belang van zijn kind.

Zo wordt in de bestreden beslissing tevens als volgt gemotiveerd:

“Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene werd onder zijn alias W. H. (...) op 31.12.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 16.10.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen een opschorting van 3 jaar kreeg.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, slaapmiddelen, psychotropische stoffen : verkoop / het te koop stellen : aflevering zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 21.05.2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 120 uur.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan eigenaam/ bewaarder geen verzekering gemaakt, feiten waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de Politie rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 13.05.2022 tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van 07.02.2022 blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt door de politie tijdens een transactie van verdovende middelen. Betrokkene werd aangetroffen in het bezit van 54 verpakkingen met hierin MMMCocaïne/crack, evenals 2 gsm's en een geldsom van 565 euro. Tijdens de huiszoeking op zijn verblijfplaats wordt gelijkend verpakkingsmateriaal gevonden. Betrokkene gaf toe crack te hebben gedeald.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

En:

"Bovendien het feit dat het kind van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

De verzoeker brengt hier concreets niets tegen in.

Gelet op de omstandigheden van deze zaak acht de Raad, gelet op de voormelde vaststellingen, het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde.

Het betoog van de verzoeker komt in wezen neer op een argumentatie dat de affectieve banden met zijn kind beschermenswaardig zijn onder artikel 8 van het EVRM. De verzoeker toont echter op zich niet aan dat de belangen van de Belgische staat in deze niet redelijkerwijze kunnen prevaleren op zijn recht op de bescherming van zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind. De verzoeker gaat er geheel aan voorbij dat de bescherming van het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind niet absoluut is en dat ook de Belgische staat een gerechtvaardigd belang kan doen gelden bij het doen naleven van de verblijfsreglementering en bij het vrijwaren van de openbare orde. Het loutere gegeven dat de verzoeker het met de door de verweerder doorgevoerde belangenafweging oneens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De verzoeker toont niet concreet aan dat uit de bestreden beslissing enige disproportionaliteit blijkt tussen zijn eigen belangen en die van zijn kind enerzijds, die *in se* erin bestaan dat de verzoeker zijn gezinsleven kan verderzetten in België hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en hij door zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, en anderzijds de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE